

РЕШЕНИЕ

№ 3909

гр. София, 10.06.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 13.05.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **194** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.9б от Закона за местните данъци и такси във вр. с чл.156 и сл. от ДОПК.

Делото е образувано по жалба на А. Е. А. с ЕГН [ЕГН] срещу Акт за установяване на задължение №ДЛЦ18-ГР94-428 от 08.11.2018г. по декларация по чл.107, ал.3 от ДОПК, потвърден с Решение с изх. № СФД18-РД28-208/30.11.2018г. на Директор Дирекция „Общински приходи“ при Столична община. Към съда е отправено искане да отмени акта, да го обяви за нищожен или при условията на чл.160, ал.3 ДОПК да го огмени и върне за ново разглеждане.

Ответната страна – Директор на Дирекция „Общински приходи“ на Столична община, изразява становище за неоснователност на жалбата. По същество са приема, че оспорващият е задължено лице по чл.53 от ЗМДТ и доколкото не са налице предпоставките по чл.58 ал.4 от ЗМДТ, определеният данък се счита за дължим, респ. оспореният АУЗД се счита за законосъобразен.

По фактите.

С договор за покупко - продажба на МПС от 27.05.2011г. – л. 224 от делото, ответника е придобил собствеността върху процесното МПС.

На 25.07.2011 г. жалбоподателят е заявил в СДВР 04 РПУ, че е пострадал от престъпление по чл.194, ал.1 от НК като е заявил липсата на 1 (един) брой

регистрационна табела от лек автомобил „БМВ 325" с ДК [рег.номер на МПС] (превозното средство, за което е издаден процесният акт за установяване на данъчни задължения). По случая е заведена преписка с вх. № 28217/2011 г. по описа на 04 РПУ СДВР като на жалбоподателя е издадено Удостоверение с рег. № 52339/29.07.2011 г. по описа на 04 РПУ СДВР по преписка с вх. № 28217/2011 г. по описа на 04 РПУ СДВР (приложено към жалбата).

На 19.08.2011 г. автомобилът заедно с свидетелство за регистрация част I, свидетелство за регистрация част II и два броя автоключа са предадени като веществени доказателства по досъдебно производство №1554/2011 г. по описа на 05 РПУ СДВР, пр. №17440, по повод на което е образувано НОХД № 8050/2012 г. по описа на СРС, НО, 10-ти състав.

С Определение от 04.01.2018 г. СРС, НО, 10-ти състав постановява на жалбоподателя да бъдат върнати съхраняваните в 05 РПУ като веществени доказателства процесният автомобил заедно с свидетелство за регистрация част I, свидетелство за регистрация част II и два броя автоключа. Същите са върнати от 05 РПУ на 19.01.2018 г., като връщането е удостоверено с разписка. МПС е регистрирано отново за движение по републиканската пътна мрежа на 03.09.2018 г. със стария регистрационен номер.

Производството по оспорване на АУЗД е започнало по заявление вх.№ДЛЦ18-ГР94-428-11.09.2018г. на А. А..

С оспорения Акт за установяване на задължение по декларация /АУЗД/ Акт за установяване на задължение №ДЛЦ18-ГР94-428 от 08.11.2018г. издаден на осн. чл.107 ал.3 от ДОПК от Е. В. – инспектор в отдел ОП Л., оспорващия А. А. е задължен да заплати данък върху превозни средства за периода 01.01.2013г.-31.12.2017г. в общ размер от 2024,89 лв.

АУЗД е връчен на адресата на 18.11.2018г., като в срока по чл.152, ал.1 от ДОПК във вр. с чл.9б и чл.4, ал.1 от ЗМДТ, е оспорен с жалба №ДЛЦ18-ГР94-428/5/20.11.2018.

С Решение с изх. № СФД18-РД28-208/30.11.2018г. на Директор Дирекция „Общински приходи“ при Столична община е потвърден АУЗД. Приема се, че същият е издаден от компетентен орган; че деклараторът е собственик на МПС и е задължено лице по чл.53 от ЗМДТ; че не са налице предпоставките по чл.58 ал.4 от ЗМДТ, доколкото регистрацията на ПС не е прекратена, видно от представените по преписката писмени доказателства, поради което оспореното задължение за данък за ПС е определено законосъобразно, вкл. при съобразяване с изтеклата погасителна давност за част от задължението; че тъй като същото не е изпълнено в срок, върху него се дължи и е начислена лихва за забава.

Актът на решаващия орган е съобщен на адресата, като жалбата срещу него е депозирана в съда в срок.

От правна страна.

Оспорването е допустимо - оспореният АУЗД по чл.156, ал.1 във вр. с чл.144, ал.1 и чл.107, ал.3 от ДОПК, чл.9б и чл.4, ал.1 от ЗМДТ засяга пряко имуществената сфера на жалбоподателя като адресат на паричното задължение за ДПС и лихви за забава, а жалбата е подадена в срока по чл.156 ал.1 от ДОПК и пред компетентния за разглеждането й съд.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, а оспореният АУЗД е законосъобразен по следните съображения:

Предмет на обжалване е Акт за установяване на задължение по декларация, издаден от административен орган с материална и териториална компетентност – от Е. В. на длъжност Инспектор в отдел ОП Л., на Дирекция ОП към Направление ФСД при Столична община, която по силата на заповеди №РЗ-09-3917/21.10.2008; №СО-15-РД-09-504/20.04.2015 и №СО15-РДЗ-09-622/03.06.2015 на кмета на Столична Община има качество на орган по приходите по см. на чл.4, ал.3 и ал.4 във вр. чл.9б от ЗМДТ, поради което е с правомощие по установяване на задълженията за местен данък и лихви съгласно регламентацията на чл.107, ал.3 от ДОПК във вр. с чл.4, ал.1 от ЗМДТ. АУЗД е издаден при спазване на общите изисквания за форма на индивидуалните административни актове по чл.59, ал.2 от АПК във вр. с препращането от §2 от ДР на ДОПК. Посочени са правните и фактически основания за постановяване му. Налице е дата на издаване, име и длъжност на издателя и негов подпис, както и разпоредителна част с ясно вменени задължения към адресата. Налице е диференциране на данъка върху ПС за отделните години в рамките на процесния период, както и на лихвата за забава, начислена на основание на ЗЛДТДПДВ към 29.01.2015год. Следователно още в административното производство, до етапа на съдебното оспорване, задълженото лице е имало яснота относно вменените му парични задължения, техния произход и размер.

При издаване на АУЗД не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила. Актът е издаден по сезиращо искане на задълженото лице.

Актът е връчен на адресата, който е провел задължителното му оспорване по административен ред пред началника на отдел “Местни данъци и такси и административна дейност” при Столична Община. Последният се е произнесъл при условията на чл.155 от ДОПК като териториален директор на НАП съгласно чл.4, ал.5 от ЗМДТ във вр. с чл.107, ал.4 от ДОПК. В този смисъл съдът намира оспорванията на ответника направени в тази част касаеща компетентността на органа и представителната му власт, в това число и обстоятелството, че упълномощаването и преупълномощаването е извършвано през период, през който лицата са били в разрешен отпуск за неоснователни. Това е така, тъй като през периода на ползване на платен отпуск, същите не губят качеството си, произтичащо от заеманата длъжност. Изложеното е изцяло съобразено и с разпоредбата на чл.107 ал.4 от ДОПК , приложима с оглед препращането с чл.4 ал.1 от ЗМДТ, съгласно която, когато задължението е установено с акт по чл.107 ал.3, оспорването му се извършва пред директора на териториалната дирекция на НАП, чийто правомощия упражнява ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община съгласно чл.4 ал.5 от ЗМДТ.

Не се споделят от този състав на съда и направените възражения в жалбата и преповторени в писмената защита относно наличието на основания за нищожност на издадения акт.

Нищожността на индивидуалния административен акт е тежък негов порок, свързан с

липса на компетентност на органа, неспазване на установената форма на акта, граничещо с липса на волеизявление, особено съществени нарушения на административно-производствените правила и нарушения на материалния закон – напр. акт, който е издаден без каквото и да е правно основание, или е лишен от нормативна основа, основан е на друг нищожен административен акт или съдържа предписание, което е престъпление или не може да бъде изпълнено. Приема се константно в съдебната практика, че като критерии за нищожност на административния акт поради материална незаконосъобразност се изследват: пълна липса на условията, визирани в хипотезата на приложимата материалноправна норма; дали актът е изцяло лишен от законова опора; дали акт със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон, от нито един орган; дали актът е основан на друг нищожен административен акт или налага извършването на престъпление, съответно - административно нарушение и др. (В т.см. решение № 1900 от 19.02.2016 г. по адм. д. № 5084/2015 г., VII отд. на ВАС).

При изследване наличието на посочените тежки пороци на акта, настоящия съдебен състав намира, че акта е издаден от компетентен административен орган, на посоченото в него правно основание по чл.107, ал.3 ДОПК, в установената форма по чл.59, ал.2 АПК и без данни за допуснати съществени процесуални нарушения. Липсват основания за нищожност на акта поради нарушение на материалния закон. Посочена е правната норма, послужила като основание за издаване на акта – чл.107, ал.3 ДОПК при наличие на визираните в нея предпоставки в изр.2 (по искане на лицето за установяване размера на задълженията му). Ето защо не може да се приеме, че актът е лишен от законово основание или, че акт със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон от нито един орган. Неоснователно е и възражението на жалбоподателя за нищожност на акта поради нарушаване целта на закона, което е налице при превратно упражняване на власт и ако е толкова съществено, че преследваната цел не може да се постигне с никакъв акт. Оспореният акт, издаден на основание чл.107, ал.3 ДОПК, има за цел да установи размера на задълженията на лицето за данък МПС за периода 2013 г. – 2017 г., с което е спазена преследваната цел.

Проверявайки съответствието на оспорения АУЗД с материалния закон, както и възраженията на жалбоподателя в тази им част, съдът констатира следното:

Спорният по делото въпрос е дали в периода, по време на който процесният автомобил не е бил във владение на А. А./тъй като е бил предаден доброволно в полицията във връзка с разследване по досъдебно производство/ ДПС се дължи, т. е били ли са налице в същия този период предпоставките на чл. 58, ал. 4 ЗМДТ за освобождаване на А. от заплащане на ДПС.

Съгласно разпоредбата на чл. 52, т. 1 ЗМДТ с данък върху превозните средства се облагат превозните средства, регистрирани за движение по пътната мрежа в Република България. А според чл. 53 ЗМДТ данъкът се заплаща от собствениците на превозните средства.

Съгласно разпоредбата на чл. 58, ал. 4 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ) за превозните средства, на които е прекратена регистрацията, данък не се дължи от месеца следващ месеца на прекратяване на регистрацията за движение, като за излезлите от употреба моторни превозни средства, за които в нормативен акт е предвидено задължение за предаване за разкомплектуване, данък не се дължи след прекратяване на регистрацията им за движение и представяне на удостоверение за

предаване за разкомплектоване.

Анализът на цитираните разпоредби води до извод, че единственият факт, който е от значение за недължимост на ДПС е наличието на прекратена регистрация.

Настоящия съдебен състав намира за неприложима към настоящия случай хипотезата на чл. 58, ал. 4, пр. 1 ЗМДТ - липсват доказателства, а и не се твърди, че регистрацията на автомобила е била прекратена в периода 01.01.2012г. - 31.12.2017 г. Напротив от доказателствата се установява точно обратното, а именно че автомобилът е бил регистриран за движение по пътищата на България – в този смисъл е представения по делото договор за покупко продажба на МПС от 27.05.2011г. – л. 224 от делото, както и Заявление за регистрация – л.223 от делото. Следователно не са налице условията на чл. 58, ал. 4, пр. 1 ЗМДТ за недължимост на ДПС, тъй като не е налице прекратена регистрация за процесния период. Останалите обстоятелства, сред които и невъзможността автомобилът да се ползва от жалбоподателя, тъй като не е бил в негово владение, са без значение за дължимостта на ДПС, следователно - и за законосъобразността на обжалвания АУЗ - в т.см. Решение № 9456 от 3.08.2016 г. на ВАС по адм. д. № 1948/2016 г., VII о., докладчик съдията Д. М.. Само с оглед изчерпателност на мотивите следва да се отбележи, че прекратяване на регистрация на автомобила поради отнемане на регистрационните табели не може да бъде извършена служебно, ако няма такова искане, освен в хипотезата на ПАМ. В случая, уведомяването на органа на досъдебното производство за откраднатата регистрационна табела няма смисъла на сезиращо искане за прекратяване на регистрация, а от там и на неначисляване на задължение за данък МПС. Поради това и съдът не възприема направеното тълкуване от страна на жалбоподателя на текстовете на Закона за местните данъци и такси, чл. 2, б. "б" от Директива 1999/37/ЕО на Съвета от 29.04.1999 г. относно документите за регистрация на превозни средства, Наредба № 1-45 от 24.03.2000 г. за регистрацията, отчета, пускането в движение и спирането от движение на моторните превозни средства и на ремаркетата, теглени от тях, Закона за движение по пътищата в различен от приетия от административния орган смисъл.

С оглед правния резултат по делото, разноски в полза на оспорващия не се следват. На административния орган се дължат разноски по реда на Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, вр. чл.161, ал.1, изр.3 от ДОПК, които с оглед фактическата и правна сложност на делото съдът определи до сумата от 150 лв.

Предвид изложеното, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Е. А. с ЕГН [ЕГН] срещу Акт за установяване на задължение №ДЛЦ18-ГР94-428 от 08.11.2018г. по декларация по чл.107, ал.3 от ДОПК, потвърден с Решение с изх. № СФД18-РД28-208/30.11.2018г. на Директор Дирекция „Общински приходи“ при Столична община.

ОСЪЖДА А. Е. А. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична община сумата от 150 лв.

разноски по делото.

Решението може да се обжалва пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: